

Melodier af Adam Oehlenschläger

til Digte af forskjellige Forfattere,

udgivne

med Accompagnement af Pianoforte

af

A. P. Berggreen.

Kjöbenhavn, 1857.

C. G. Iversens Forlag.

Oehlschläger var af gammel musikalsk Herkomst. Hans Tipoldefader (død 1696) og, efter Denne, hans Oldefader (død 1729) vare Organister i Rensefeld; hans Bedstefader døde 1753 som Organist i Crusendorf, og hans Fader 1827 som Organist ved Frederiksberg Kirke. Han nedstammede saaledes, som han i sine „Erindringer“ siger, fra „angelsachsiske Spille-mænd“ og yttrede engang spøgende for mig, at han egentlig var født til Musiker. Vist er det, at, som det med Sandhed kunde siges om ham, at Livet udgaaer fra Hjertet, maatte han vel forstaae Følelsernes Sprog, og de her meddeelte Melodier ville sikkert vidne derom. Han fortæller selv, at „Maleri og Musik tidligere bidroge til at udklække hans Digteraand, end Poesie“, og vi see at hans Selvbiographie, hvorledes han bevarede sin Kjerlighed til Musiken, der med Aarene blev ham ligesaa uundværlig som det daglige Brød.

Det er over tyve Aar siden, at jeg optegnede disse Melodier efter Digterens Foredrag ved Claveret. Nr. 2, 3, 5, 6, 9, 10 og 19 vare tidligere optegnede af Organist P. C. Krossing aldeles overensstemmende med Oehlschlägers Gjentagelse af dem for mig. Nr. 18 er efter Optegnelse af en Dilettant. Oehlschläger var vel ikke musikalsk nok til at understøtte sine Melodier med en tilfredsstillende Harmonie; men hvor ikke en Bas vilde tilbyde sig for ham, hjalp han sig ved at pausere med venstre Haand og spille i Tertser og Sexter med den høire. Dog er Harmonieseringen af Nr. 3, 4, 6, 9, 19, 20 og 22 i Grundtrakkene efter Oehlschläger, og som ham tilhørende, karakteristiske Enkeltheder maa jeg udhæve: Bassens syncoperede Noder i Nr. 6 — paa dette „Slag“ holdt Oehlschläger meget —; Forslagene i 8de og 9de Takt af Nr. 7, og Ottendedeels-Figuren i den sidste Halvdeel af 1ste og 2den Takt i Nr. 13, hvorfra jeg har taget Motivet til Accom-pagnementet. Efterspillene ere alle af Oehlschläger. Weyse havde engang skjemtet over Efterspillet til Nr. 3 som over-flødigst eller for langt til den lille Melodie. Ved Tanken herom faldt Oehlschläger senere paa, til disse Toner at gjentage Versets sidste Linie flere Gange. Jeg har anseet det for rigtigst at gjengive denne Sats, efter Digterens oprindelige Idee, som et Efterspil; men for at det ikke skal standse Foredraget af Romancen, har jeg blot sat det som Efterspil efter sidste Vers.

Indflydelsen af de Schulziske og Reichardtske Compositioner kan vel spores i disse Melodier, men uden at der derved betages dem en tiltrækkende Eiendommelighed. I Nr. 1 og 2 høre vi Klängen af den nordiske Bards Harpe. Melodien No. 1 blev først trykt 1810 tilligemed „Aage og Elses Vise,“ der udkom som Prøve paa den bebudede Nyerup-Rabbekske Udg. af Kæmpeviserne, hvori den siden blev optagen uden Angivelse af Oehlschläger som Componist; og naar Vilhelm i „Axel og Valborg“ greb i Strængene, vidste Mangel vel ikke, at de ogsaa hørte Digteren i disse Toner. I 11te Hefte af O. L. B. Wolffs „Braga“ eller „Volkslieder in ihren ursprünglichen Melodien“ er den optagen som en gammel dansk Folke-melodie. — Ved Nr. 17 har Oehlschläger bemærket „Componeret i Drømme“, ligesom han ogsaa har fortalt mig, at han en Morgen vaagnede meget bevæget og kunde tydeligt erindre Melodien, som han havde hørt i sin Drøm. — Nr. 20 fore-drog Oehlschläger næsten recitativisk.

Hvad Tiden for disse Compositioner angaaer, da kan jeg blot ytre som Formodning, at Nr. 1 vel er den ældste, og — med mere Sikkerhed — at Nr. 23 er den yngste, omtrent fra 1836. Nogle af disse Melodier vare maaskee alt com-ponerede 1796 (s. „Erindringer“, I. Pag. 99-100).

Til flere af Melodierne har Oehlschläger gjort et Uddrag af Versene; men jeg har troet at burde tilføie endnu nogle Vers for at give Indholdet større Tydelighed og Fylde, eller endogsaa optaget Texten fuldstændig.

Om Udgivelsen af disse Melodier ved mig kan jeg endnu tilføie, at jeg efter Oehlschlägers Yttringer herom til mig tør antage, at han gjerne vilde vide disse Blomster af sin Aand saaledes bevarede for sine Venner. Erindringen om de ved den elskelige Digers Side tilbragte, lykkelige Timer har under denne Beskæftigelse ret kvæget mit Sind. Maatte nu min Behandling af disse Melodier bære Præget af den Kjerlighed og Taknemmelighed, hvormed jeg pleier Digterens Minde!

Indhold.

- Gammel dansk Folkeviser:
- No. 1. Ridder Asge og Jomfru Else.
Af Oehlenschläger:
- 2. Bjarkemaal.
 - 3. Jurabjerget.
 - 4. Rosentræerne.
 - 5. Vaarsang.
Af Ewald:
 - 6. Ode til Fr. Moltke.
 - 7. Rungsteds Lyksaligheder.
Af H. A. Brorson:
 - 8. „Den yndigste Rose er funden.“
Af J. H. Smidth:
 - 9. Niels Ebbesen.
Af Shakespeare:
 - 10. Alfernes Sang af „En Skjærsommernats Drøm“, oversat af Oehlenschläger.
 - 11. Lied aus „Heilige-Drei-Königs-Abend“, übersetzt von A. W. Schlegel.
Af Göthe:
 - 12. Der König in Thule.
 - 13. Der Fischer.
 - 14. Der Junggesell und der Mühlbach.
 - 15. An den Mond.
 - 16. Mignons erstes Lied. Aus „Wilhelm Meisters Lehrjahre“.
 - 17. Mignons letztes Lied. Aus „Wilhelm Meisters Lehrjahre“.
 - 18. An Mignon.
 - 19. Wonne der Wehmuth.
Af Hölty:
 - 20. Auftrag.
Af Salis:
 - 21. Das Grab.
Skotak Folkeviser:
 - 22. Wiegenlied einer unglücklichen Mutter, übersetzt von Herder.
Nygrøsk Folkeviser:
 - 23. Lied der griechischen Sklavin.
-

Melodier

af

Adam Oehlenschläger.

Nr. 1. Ridder Aage og Jomfru Else.

Andante con moto.

1. Det var Ridder Herr Aa - ge, Han red sig un - der Ö; Fæsted han Jom - fru El - se, Hun

var saa væn en Mö; Fæsted han Jom - fru El - se, Alt med hiin rö - den Guld,

Maa - neds - dag der - ef - ter Laa han i sor - ten Muld.

The musical score is written for voice and piano. The voice part is in a single melodic line with a treble clef and a key signature of two flats (B-flat and E-flat). The piano accompaniment consists of two staves, treble and bass, with a key signature of two flats. The tempo is marked 'Andante con moto.' The score is divided into three systems, each corresponding to a line of lyrics. The first system covers the first line of lyrics, the second system covers the second line, and the third system covers the third line. The piano part features various textures, including chords, arpeggios, and single notes, with dynamic markings such as 'mf' and 'f'.

2.

Det var Jomfru Else,
Hun var saa sorrigfuld;
Det hørte Ridder Herr Aage
Dybt under sorten Muld.
Opstod Ridder Herr Aage,
Tog Kisten paa sin Bag;
Lakked saa til hendes Bure,
Sig selv til megen Umag.

3.

Han klapped paa Døren med Kiste,
Fordi han havde ei Skind:
„Hör du, Jomfru Else!
Og luk din Fæstemand ind.“
Gjensvared Jomfru Else:
„Jeg lukker ei op min Dör,
För du kanst Jesu Navn nævne,
Alt som du kunde för.“

4.

„„Hör du, Jomfru Else,
Og luk du op din Dör!
Jeg kan Jesu Navn nævne,
Alt som jeg kunde för.““
Opstaaer stolten Elselil
Med Taarer paa sin Kind,
Saa lukker hun den döde Mand
Til sig i Buret ind.

5.

Saa tog hun den Guldkaam,
Saa kjæmte hun hans Haar;
For hvert et Haar, hun redte,
Hun fældte modig' Taar'.
„Hör I, Ridder Herr Aage,
Allerkjæreste min!
Hvordan er det i sorten Jord
Vel udi Graven din?“

6.

„„Hvergang du dig fryder
Og i din Hu er glad,
Da er min Kiste forinden
Med röde Rosenblad;
Hvergang du er sorrigfuld
Og i din Hu er mod,
Da er min Kiste forinden
Alt med hint levret Blod.

7.

Nu galer Hanen den röde,
Og maa jeg da afsted;
Til Jorden skal alle Döde,
Thi maa jeg følge med.
Nu galer Hanen den sorte,
Til Graven maa jeg ned;
Nu aabnes Himmerigs Porte,
Jeg maa da flux afsted.““

8.

Opstod Ridder Herr Aage,
Tog Kisten paa sin Bag;
Lakked' han til Kirkegaard
Alt med saa megen Umag.
Det gjorde Jomfru Else,
For hendes Hu var mod,
Hun fulgte med sin Fæstemand
Igennem mørken Skov.

9.

Der hun kom gennem Skoven
Ind paa den Kirkegaard,
Da falmes Ridder Herr Aage
Sit favre gule Haar.
Der hun kom af Kirkegaard
Og udi Kirken ind,
Der falmes Ridder Herr Aage
Sin röde Rosens - Kind.

10.

„Hör du, Jomfru Else!
Allerkjæreste min!
Aldrig du græde mere
For Fæstemanden din.
See du op til Himlen
Og til de Stjerner smaa,
Da skalst du see, hvor sagtelig
At Natten den mon gaee.“

11.

Op saae Jomfru Else,
Op til de Stjerner smaa;
I Graven sank den Döde,
Hun ham ei mere saae.

Hjem gik Jomfru Else,
Hun var saa sorrigfuld;
Maanedsdag derefter
Laa hun i sorten Muld.

Gammel dansk Folkeviser.

Nr. 2. Bjarkemaal.

Allegretto.

1. Naar O - din vin-ker, Naar Sværdet blinker, Er Hel-ten glad; I rö - de Strömme, I Liig, som svømme I

Birtingsbad, Paa Lynets Vinger Han i - ler kold, Naar Skø - gul svinger Sit rö - de Skjold.

2.

Hans Vaaben runge,
 Den blanke Tunge
 Han svinger stærk.
 Til Odin rider,
 Naar Sværdet bider
 I Pandersærk,
 De raske Kæmper,
 Hvis Mandemod
 Ei Skrækken dæmper
 Blandt Liig og Blod.

3.

Paa Markens Flade,
 I hærdet Plade,
 Med Kobberhjelm,
 Som Blodgudinden
 Flux gjennem Vinden
 Han stærken Elm,
 Med Staal paa Spidse,
 Henkaster let,
 For frem at ride
 Den røde Tvæt.

4.

Odin med Flammer,
 Og Thor med Hammer,
 Med Kölle Tyr,
 Og Kampens Piger
 Til Jorden stiger,
 Naar Vaabnet gnyer.
 Naar Luren tuder
 Som hungrig Björn,
 Da lokkes Guder
 Til Kampens Børn.

5.

Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivet,
 Som synker ned;
 Et Spil af Kræfter,
 Som higer efter
 En Evighed.
 Til Evigheden,
 Saa morgenrød,
 Gaaer Vei bernelen
 Kun gjennem Død.

6.

Fra Mjød og Piger,
 Du danske Kriger!
 Blandt Blod og Liig
 Du rask dig svinge,
 Til Nornens Vinge
 Bortvifter dig!
 Med Sværd fra Bælte,
 Med Egekrands,
 Sig sømmer Helte
 Den sidste Dands.

Nr. 3. Jurabjerget.

Andantino.

1. I Ju-ras skønne Eg - ne, Ved Bjergets Ræmpe - fod, Der vi - ser man en Klip - pe, Den

The first system of the musical score for 'Jurabjerget'. It features a vocal line and a piano accompaniment. The vocal line is in 6/8 time, starting with a treble clef and a key signature of one flat. The piano accompaniment is in 6/8 time, starting with a treble clef and a key signature of one flat. The piano part includes a bass line and a treble line, with a piano (p) dynamic marking.

er besprængt med Blod.

The second system of the musical score for 'Jurabjerget'. It continues the vocal line and piano accompaniment from the first system. The vocal line is in 6/8 time, starting with a treble clef and a key signature of one flat. The piano accompaniment is in 6/8 time, starting with a treble clef and a key signature of one flat. The piano part includes a bass line and a treble line.

2.

En Yngling og en Pige
Til Kirken aarle gik,
Og knælte for Guds Alter
Med helligt Andagtsblik.

3.

Arværdig Fader knyttet
Det evigfaste Baand.
„Guds Fred med Eder være!“
Saa gik de Haand i Haand.

4.

„Hør Nattergalens Toner
Hist fra det ranke Fjeld,
Hvor tæt Violer voxte
Ved klare Kildevæld.

5.

Der svæve milde Lufte,
Der trippe muntre Faar,
Der bølge søde Dufte,
Hvor Nattergalen slaar.

14.

Dem Dødens Engel vinkte
Paa Livets bedste Dag.
Lyksalig Den, som blegner
I Elskovs Favnetag.

6.

Og Hyrder og Hyrdinder
Saa glade dandse om.
En Blomsterkrands jeg binder
Dig der, min Elskte! Kom.“

7.

Saa gik han med sin Pige
Op ad det steile Fjeld,
Hvor tæt Violer voxte
Ved klare Kildevæld.

8.

Og Bjergets Hyrder smilte
Og sukked: Hun er skjøn!
Og Bjergets Piger rødmed
Taus til Naturens Søn.

9.

Saa gik de mellem Blomster
Og hørte Skovens Lyd,
Og favned tidt hinanden,
Og bæved høit af Fryd.

10.

Men da de kom, hvor Fjeldet
Nedludede saa brat,
Hvor skumfuldt Klippevældet
Faldt ned i Dybets Nat;

11.

Da blegnede den Skjønne,
De spæde Fødder gled;
Hen ad det vaade Grønne
Hun sank og styrted ned.

12.

Og som et Midnatsgjenfærd
Ved Afgrundsbredden stod
Den unge Mand, og svimled
Ned i sin Elsktes Blod.

13.

Da hæved Philomele
En sjelden Vemodssang,
Da risled Kildens Vover
I større Bølgegang.

15.

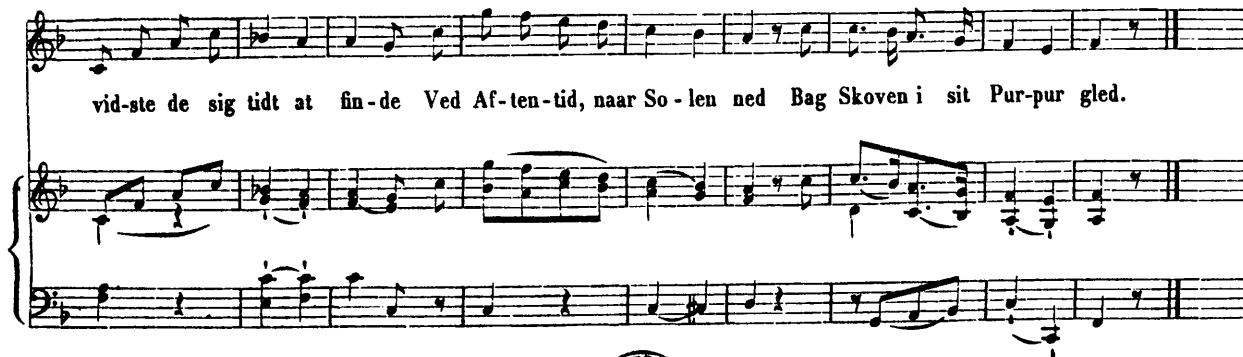
I Juras skjønne Egne,
Ved Bjergets Kæmpefod,
Der viser man en Klippe,
Den er besprængt med Blod.

Nr. 4. Rosentræerne.

Andante con moto.

1. I Skyggen, under Laurens Hang, Sad Rol-lo med sin El - sker-in-de Ved Ar-no-flo-dens Bøl-ge-gang. Der

vid-ste de sig tidt at fin-de Ved Af-ten-tid, naar So-len ned Bag Skoven i sit Pur-pur gled.

2.

Men kort kun var den rene Lyst.
 En Flok engang af Busken traadte,
 Da södt de sværmed Bryst ved Bryst.
 Som Judas Frelseren forraadte,
 Saa endte her en trolös Træl
 For evig de Forelsktes Held.

3.

Dybt Philomeles Klage löd;
 Thi, revet af sin Elskers Arme,
 Kun önskte Rollo nu sin Död.
 Han sögte den i Kampens Harmes,
 Han fandt den midt i Krigens Favn;
 Hans sidste Ord var Luras Navn.

4.

Som Blomsten, naar fra Solens Skin
 Den skilles i et dunkelt Lukke,
 Saa fælmed nu den Skjönnens Kind.
 Midnatten hörte hendes Sukke;
 Hun böied bleg i Fængslets Baand
 Sit Hoved og udgav sin Aand.

8.

Og see, da Morgenröden kom
 Og farved med sin Purpurlue
 Det store Tempels Helligdom —
 Da over Brunelleschis Bue
 Alt Roserne sig havde strakt,
 Og hver sin Knop den anden rakt.

5.

En Ven ved Arnos Bredder gik,
 Han standsed ved de Elsktes Kilde,
 Med Taarer i sit mørke Blik.
 Der stod endnu to Roser vilde;
 De havde selv dem plantet ned —
 Et Tegn paa trofast Kjærlighed.

6.

De stod saa frodigt og saa södt,
 Med deres unge, grønne Blade,
 Men uden Knop og uden Rödt.
 Han löste dem med skarpen Spade
 — Et Indfald, ham hans Hjerte gav —
 Og satte dem paa Elskovs Grav.

7.

Nys sammenslynged Blad ved Blad
 I Aftenröden og Naturen,
 Stod de nu skilt ved Kirken ad.
 De slyngte sig saa höit ad Muren,
 De vilde samles Kvist ved Kvist,
 Som de Forelsktes Sjæle hist.

Nr. 5. Vaarsang.

Allegretto.

1. Nu er da Vaa-ren kom-men, Nu er os Bus-ken Læ, Og Nat-ter-ga-len to-ner Høit

sempre p

i det grøn-ne Træ, Og nys-ud-sprungne Ro-ser Tæt ved hver-an-dre staae, Og

klart de fri-ske Vo-ver I Søl-ver-bæk-ken gaee.

p

2.

Og Aftenstjernen smiler,
 Den vækker Elskovs Lyst.
 O, see den smekke Pige
 Hist med det runde Bryst!
 Og see de smaa Zefirer,
 Hvor skjelsk de uden Larm
 Det tynde Slør bortrive,
 Som dækker hendes Barm.

3.

O Pige, kjære Pige!
 Nu har jeg lukt min Bog;
 Jeg sidder ei og stirrer
 Meer i det gamle Sprog.
 Det Liv, som der jeg finder,
 Det blomstrer ude nu.
 O kom, min Elskerinde!
 Hvor længe tøver du!

4.

Kjærminde, som kan skue,
 Du Zefir, som kan staae,
 Du Lillie, som kan lue,
 Du Rose, som kan gaae;
 Södt synge Nattergale,
 Naar Skoven sig har hvalt:
 Du synger og kan tale,
 Du, du mit Alt i Alt!

5.

Nu kommer og omringer
 Den unge Sanger her,
 Mens höit hans Lyra klinger
 Bag disse Bögetræer.
 Om Amors Rosenlænker
 Han henrykt synge vil;
 Saa kommer hid og skjænker
 Et Kys ham for hans Spil.

6.

Ja, Tiden gaaer tilbage,
 Naar Lövet springer frem;
 De unge gamle Dage
 Staaer op fra mörken Hjem.
 Sletintet nu jeg savner,
 I Favnen af min Mö;
 I Skoven springer Fauner,
 Najader i min Sö.

7.

Og Pan staaer kjæk for Skoven,
 Brat for en Tjörnehæk,
 Og jager Tidens Kloge
 Bort med en panisk Skræk,
 Som vil min Dryas dræbe,
 Min overgivne Faun,
 Og som med isnet Læbe
 Koldt spotter Elskovs Navn.

Oehlenschläger.

Nr. 6. Ode til Fr. Moltke.

Maestoso.

1. Svær-dets Hvinen og Skraldet af Skjolde Tvinger Nog-le til Sang, og din Vellyst, Bjar - ke-maalet og

Nørner-nes Hil-sen, Ri - ver der' Aand i din bru - sen-de Hvirvel, Rri - ge - rens Thor!

2.

Naar det skummende Bæger kun blinker,
 Smeltes Andre som Riimfrost i Solen;
 Minni flød fra de flammende Læber,
 Brage skal altid med Saft of Odrærer
 Blande der' Mjød.

3.

Mange findes, hvis Aand kan ei modstaae
 Brune Piger med svulmende Bryster;
 I din Lund, o du Elskerens Freia,
 Sukke de Velklang, og slumre, og aande
 Brændende Lyst!

6.

Mig, de cimbriske Halvguders Sanger,
 Mig — o sødeste, svulmende Stolthed! —
 Mig, som kjendes og elskes af Moltke,
 Mig kan de venlige Dyder alene
 Skabe til Skjald.

4.

Mig — thi ofte har Dalenes Hyrder
 Tause trængt sig i Kreds om min Harpe,
 Naar de sittrende Strænge fortolkte
 Sukkende Glæder, og Smilets og Taarens
 Himmelske Sprog —

5.

Mig har Krigslyd og Vinen og Elskov
 Altid mægtig fortryllet, men aldrig
 Fyldt med Sang. Dine rødmende Druer,
 Mosel, og Öresunds blussende Piger
 Kryster jeg taus.

Johannes Ewald.

Nr. 7. Rungsteds Lyksaligheder.

Allegretto.

1. I kjø-len-de Skygger, I Mørke, som Ro-ser ud-bre-de, Hvor San-ger-sken byg-ger Og kvid-dren-de

pp

rø-ber sin Re-de, Hvor sprud-len-de Bæk-ke Snart dys-se, snart vække Ca-moe-nernes Yndling, den

poc. cresc.

fø-len-de Skjald, Med steds eens-ris-len-de Fald, Med steds eens-ris-lende Fald; —

p

2.

Hvor Hjordene brøle
 Mod Skovens letspringende Sønner,
 Og puste, og føle
 Den Rigdom, i hvilken de stønner;
 Hvor Meieren synger
 Blandt gyldene Dynger,
 Og tæller sin Skat, og opløfter sit Raab
 Til Den, som har kronet hans Haab;

3.

Hvor skjertsende Bølger
 Beskvulpe den Vandrers, hvis Öie
 Snart stirrende følger
 Med Helsinges graanende Höie,
 Snart undrende haster
 Blandt Skove af Master,
 Og forsker, og kjender den Fremmedes Flag,
 Og glemmer den heldende Dag;

4.

Hvor Eensommes Lise,
 Venskabelig lindrende Slummer,
 Tidt bød en Lovise
 Forglemme sin kjærlige Kummer;
 Hvor Glæder tilsmile
 Den Vandrende Hvile;
 Hvor Rungsted indhegner den reneste Lyst:
 Der fyldte Camoenen mit Bryst.

5.

Men du, som alene
 Fremkaldte den Lyst af min Smerte,
 Siig, kan min Camoene
 Udbrede sin Fryd i dit Hjerte?
 O siig mig, Veninde,
 Kan Sangens Gudinde
 Med smeltende Toner belønne det Skjød,
 Hvoraf min Lyksalighed flød?

Johannes Ewald.

Nr. 8. „Den yndigste Rose er funden.“

Andante.

1. Den yn-dig-ste Ro-se er fun-den, Blandt sti-ve-ste Tor-ne op-run-den, Vor Je-sus, den dei-lig-ste

The first system of the musical score features a vocal melody in the upper staff and a piano accompaniment in the lower staff. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 6/8. The vocal line begins with a treble clef and a key signature of one sharp. The piano accompaniment starts with a piano (p) dynamic marking. The lyrics are written below the vocal staff.

Po - de, Blandt syn-di-ge Men-ne-sker groe - de.

The second system continues the musical score. The vocal melody concludes with a double bar line. The piano accompaniment continues with a similar rhythmic pattern, also ending with a double bar line. The lyrics are written below the vocal staff.

2.

Alt siden vi tabte den Ære,
 Guds Billedes Frugter at bære,
 Var Verden forvildet og øde,
 Vi Alle i Synden bortdøde.

3.

Da lod Gud en Rose opskyde
 Og Sæden omsider frembryde,
 At rense og ganske forsøde
 Vor Slægts den fordærvede Grøde.

4.

Al Verden nu burde sig fryde,
 Med Psalmer mangfoldig udbryde;
 Men Mangen har aldrig fornummen,
 At Rosen i Verden er kommen.

5.

Førhærdede Tidsel - Gemytter,
 Saa stive som Torne og Stötter,
 Hvi holde I Eder saa ranke
 I Stoltheds fordærvede Tanke?

6.

Ak, søger de ydmyge Steder,
 I Støvet for Frelseren græder,
 Saa faae I vor Jesum i Tale;
 Thi Roserne voxe i Dale.

H. A. Brorson.

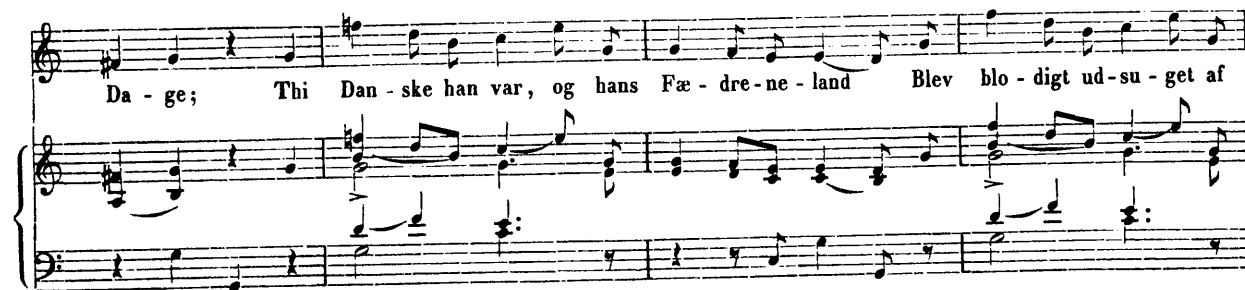
Nr. 9. Niels Ebbesen.

Allegro moderato.

1. Niels Eb - be - sen sid - der med Sorg i Sind Og Haand paa Kind, Han sør - ger i Næt - ter og

Da - ge; Thi Dan - ske han var, og hans Fæ - dre - ne - land Blev blo - digt ud - su - get af

gru - som Ty - ran. Grev Geert var de Dan - nemænds Pla - ge.

2.

Blegt skinnede Maanen i dunkle Lund;
 Den sultne Hund
 Fælt tuded' ved faldende Hytte.
 Vildt skingred' i Natten Forhungredes Skrig,
 Dem Geert havde plyndret med Vold og med Svig.
 Forbandet var Geert og hans Bytte.

3.

Kjæk drage ved Natten tre Snøse og fem
 Saa tause frem;
 Foran dem Niels Ebbesen drager.
 För Morgensol gryer ved østlige Vig,
 Skæl Hundene tude ved Blodhundens Lig;
 Det Jyden Niels Ebbesen mager.

4.

Knap Dagskjæret tindrer ved Randers Vig,
 Da nærme sig
 Med Ilen de modige Jyder.
 I Hast de om skingrende Gjæstesal stod;
 Nu Glæden berusede Gjæster forlod,
 Da Ebbesen ind til dem bryder.

5.

Niels Ebbesen farer ad Dören ind
 Med Hævn i Sind,
 Og frem mod Herr Greven han triner.
 „Blodgjerrige Hund, du gjør Verden ei Gavn!
 Dø, Satan, og far til dit Hjem i Guds Navn!“
 Alt Sværdet mod Issen ham hviner.

6.

Med Lastefulds Rædsel paa blege Kind
 Og Skræk i Sind
 Fortvivlende sees han sig vride.
 Nu Lysene blaane og Porthunden gjør,
 Fælt Ravnene skrige, da Plageren dør,
 Og Gjæsterne staae der saa hvide.

7.

Rap flokkes i Skynding en leiet Hær;
 Med tung Besvær
 De reise fordrukkede Kroppe.
 Vel fire Gang' Tusind var Blodhundens Mænd;
 Men Jyderne er alt af Byen igjen,
 För Tydskerne ret ere oppe.

8.

Niels Ebbesen raaber tilbage fro
 Ved afbrudt Bro
 Til vrede forfølgende Tydske:
 „Hils hver en Tyran og fortæl, hvad I saae,
 At Lysten at komme her kan ham forgaae!
 I vogte Jer kjönt for de Jydske.“

9.

De Jyder foer hastig om over Land,
 Og alle Mand
 Sig samle med Vaaben paa Thinge.
 Fra Aalborg og Vendsyssel ile de frem,
 Niels Ebbesen stilles i Spidsen for dem,
 Og kjække de Vaabene svinge.

10.

För Hesten blev gjordet den tolvte Gang,
 Med Jammersang
 Seer Tydsken til Grændsen at finde;
 Thi mandig stred Jyder ved Nat og ved Dag;
 Niels Ebbesen faldt i et standende Slag.
 Hver Dannemand hædre hans Minde!

11.

Ja, Hæder og Fred med den Ædles Been!
 Hans Bautasteen
 Os lære hans Daad og hans Ære!
 Thi modig han var til sit Fædrelands Held,
 Han Hæder fortjener som Schweizernes Tell,
 Og Somme vil mene lidt mere.

J. H. Smidth.

Nr. 10. Alfernes Sang.

(Af Shakespeares „En Skjærsommernats Drøm.“)

Allegretto.

1. Spættet Snog med Braaddens Kløft, Ög - le, her dig ik - ke sno! Gif - tig Orm, gaa i din Grøft!
 2. Ol - den-bor-re, her ei suus! Paa et an - det Træ dig sæt! Æd-der-kop i kun-stigt Huus,

1. Ei for-styr vor Dron-nings Ro! Nat-ter - gal, med Me - lo-die Til vort Vis - se - lul stem i:
 2. Væv et an - det Sted dit Næt! Nat-ter - gal, med Me - lo-die Til vort Vis - se - lul stem i:

1. Lul - la - bi, Lul - la - bi, Lul - la - bi!
 2. Lul - la - bi, Lul - la - bi, Lul - la - bi!

At ei Harm Vor Frues Barm Skrækker med sit
 At ei Harm Vor Frues Barm Skrækker med sit

mf

1. Spö-ge-ri. Nu da god Nat! nu da god Nat! Nu da god Nat med Lu - la - bi!
 2. Spö-ge-ri. Nu da god Nat! nu da god Nat! Nu da god Nat med Lu - la - bi!

Oversat af Oehlenschläger.

p *mf*

p *tr*

Nr. II. Lied

aus Shakespeares „Heilige-Drei-Königs-Abend.“

Con moto.

1. Komm her-bei, komm her-bei, Tod! Und versenk' in Cy-pressen den Leib! Lass mich frei, lass mich

frei, Noth! Mich erschlägt ein holdse - li - ges Weib. Mit Rosmarin mein Leichenhemd, O, be-stellt es! Ob

Lieb ans Herz mir töd-lich kömmt, 'Treu' hält es.

poc. tard.

2.

Keine Blum', keine Blum' süß
 Sei gestreut auf den schwärzlichen Sarg.
 Keine Seel', keine Seel' grüss'
 Mein Gebein, wo die Erd' es verbarg.
 Und Ach und Weh zu wenden ab,
 Bergt alleine
 Mich, wo kein Treuer wall' ans Grab
 Und weine.

Uebersetzt von A. W. Schlegel.

Nr. 12. Der König in Thule.

Andantino.

1. Es war ein Kö-nig in Thu - le, Gar treu bis an das Grab, Dem ster-bend sei - ne

Buh - le Einen gold-nen Be-cher gab, Einen gold - nen Be - cher gab.

2.

Es ging ihm nichts darüber,
 Er leert' ihn jeden Schmaus;
 Die Augen gingen ihm über,
 So oft er trank daraus.

3.

Und als er kam zu sterben,
 Zählt' er seine Städt' im Reich,
 Gönnt' Alles seinem Erben,
 Den Becher nicht zugleich.

4.

Er sass beim Königsmahle,
 Die Ritter um ihn her,
 Auf hohem Vätersaale
 Dort auf dem Schloss am Meer.

5.

Dort stand der alte Zecher,
 Trank letzte Lebensgluth,
 Und warf den heil'gen Becher
 Hinunter in die Fluth.

6.

Er sah ihn stürzen, trinken,
 Und sinken tief in's Meer.
 Die Augen thäten ihm sinken;
 Trank nie einen Tropfen mehr.

Göthe.

Nr. 13. Der Fischer.

Con moto.

1. Das Was - ser rauscht', das Was - ser schwoll, Ein Fi - scher sass dar - an, Sah nach dem An - gel

ru - he - voll, Kühl bis an's Herz hin - an. Und wie er sitzt und wie er lauscht, Theilt

sich die Fluth em - por; Aus dem be-weg-ten Wasser rauscht Ein feuchtes Weib her - vor.

2.
 Sie sang zu ihm, sie sprach zu ihm:
 Was lockst du meine Brut
 Mit Menschenwitz und Menschenlist
 Hinauf in Todesgluth?
 Ach wüsstest du, wie's Fischlein ist
 So wohligh auf dem Grund,
 Du stiegst herunter, wie du bist,
 Und würdest erst gesund.

3.
 Labt sich die liebe Sonne nicht,
 Der Mond sich nicht im Meer?
 Kehrt wellenathmend ihr Gesicht
 Nicht doppelt schöner her?
 Lockt dich der tiefe Himmel nicht,
 Das feuchtverklärte Blau?
 Lockt dich dein eigen Angesicht
 Nicht her in ew'gen Thau?

4.
 Das Wasser rauscht', das Wasser schwoll,
 Netzt' ihm den nackten Fuss;
 Sein Herz wuchs ihm so sehnsuchtsvoll,
 Wie bei der Liebsten Gruss.
 Sie sprach zu ihm, sie sang zu ihm;
 Da war's um ihn geschehn:
 Halb zog sie ihn, halb sank er hin,
 Und ward nicht mehr gesehn.

Goethe.

Nr. 14. Der Junggesell und der Mühlbach.

Allegretto.
Gesell.

1. Wo willst du, klares Bächlein, hin So munter? Du eilst mit frohem leichtem Sinn Hin - un - ter. Was

sempre p

suchst du ei - lig in dem Thal? So hö - re doch und sprich ein-mal! 2. Ich war ein Bächlein, Junggesell; Sie

Bach. Con poco piu moto.

Fine. pp

ha - ben Mich so ge-fasst, da - mit ich schnell, Im Gra - ben, Zur Müh - le dort hin - un-ter soll, Und

poco cresc.

im - mer bin ich rasch und voll, Und im-mer bin ich rasch und voll, bin im-mer rasch und voll.

3.
Gesell:
 Du eilest mit gelass'nem Muth
 Zur Mühle,
 Und weisst nicht, was ich junges Blut
 Hier fühle.
 Es blickt die schöne Müllerin
 Wohl freundlich manchmal nach dir hin?

4.
Bach:
 Sie öffnet früh beim Morgenlicht
 Den Laden,
 Und kommt, ihr liebes Angesicht
 Zu baden.
 Ihr Busen ist so voll und weiss;
 Es wird mir gleich zum Dampfen heiss.

5.
Gesell:
 Kann sie im Wasser Liebesgluth
 Entzünden;
 Wie soll man Ruh mit Fleisch und Blut
 Wohl finden?
 Wenn man sie einmal nur gesehn,
 Ach, immer muss man nach ihr gehn.

6.
Bach:
 Dann stürz' ich auf die Räder mich
 Mit Brausen,
 Und alle Schaufeln drehen sich
 Im Sausen.
 Seitdem das schöne Mädchen schafft,
 Hat auch das Wasser bess're Kraft.

7.
Gesell:
 Du Armer, fühlst du nicht den Schmerz,
 Wie Andre?
 Sie lacht dich an, und sagt im Scherz:
 Nun wandre!
 Sie hielte dich wohl selbst zurück
 Mit einem süssen Liebesblick?

8.
Bach:
 Mir wird so schwer, so schwer vom Ort
 Zu fliessen:
 Ich krümme mich nur sachte fort
 Durch Wiesen;
 Und käm' es erst auf mich nur an,
 Der Weg wär' bald zurückgethan.

9.
Gesell: Geselle meiner Liebesqual,
 Ich scheide;
 Du murmelst mir vielleicht einmal

Zur Freude.
 Geh, sag' ihr gleich, und sag' ihr oft,
 Was still der Knabe wünscht und hofft.

Nr. 15. An den Mond.

Andante.

1. Fül - lest wie - der Busch und Thal Still mit Ne - bel - glanz; Lö - sest end - lich

sempre p.

noch ein - mal Mei - ne See - le ganz;

2.

Breitest über mein Gefild
 Lindernd deinen Blick,
 Wie des Freundes Auge mild
 Über mein Geschick.

3.

Jeden Nachklang fühlt mein Herz
 Froh- und trüber Zeit,
 Wandle zwischen Freud' und Schmerz
 In der Einsamkeit.

4.

Fliesse, fliesse, lieber Fluss!
 Nimmer werd' ich froh;
 So verrauschte Scherz und Kuss,
 Und die Treue so.

5.

Ich besass es doch einmal,
 Was so köstlich ist!
 Dass man doch zu seiner Qual
 Nimmer es vergiesst!

6.

Rausche, Fluss, das Thal entlang,
 Ohne Rast und Ruh',
 Rausche, flüstre meinem Sang
 Melodien zu,

7.

Wenn du in der Winternacht
 Wüthend überschwillst,
 Oder um die Frühlingspracht
 Junger Knospen quillst.

8.

Selig, wer sich vor der Welt
 Ohne Hass verschliesst,
 Einen Freund am Busen hält
 Und mit dem gemicst,

9.

Was, von Menschen nicht gewusst
 Oder nicht bedacht,
 Durch das Labyrinth der Brust
 Wandelt in der Nacht.

Göthe.

Nr. 16. Mignons erstes Lied.

(Aus „Wilhelm Meisters Lehrjahre“.)

Larghetto.

1. Kennst du das Land, wo die Ci-tro-nen blühen, Im dun-keln Laub die Goldorangen glühen, Ein sanfter

Wind vom blauen Him-mel weht, Die Myr-the still und hoch der Lorbeer steht, Kennst du es

cresc.

wohl? Da - hin! Da - hin Möcht' ich mit dir, o mein Ge - lieb - ter, ziehn.

2.

Kennst du das Haus? Auf Säulen ruht sein Dach,
 Es glänzt der Saal, es schimmert das Gemach,
 Und Marmorbilder stehn und sehn mich an:
 Was hat man dir, du armes Kind, gethan?
 Kennst du es wohl?

Dabin! dahin

Möcht' ich mit dir, o mein Beschützer, ziehn.

3.

Kennst du den Berg und seinen Wolkensteg?
 Das Maulthier sucht im Nebel seinen Weg;
 In Höhlen wohnt der Drachen alte Brut;
 Es stürzt der Fels und über ihn die Fluth.
 Kennst du ihn wohl?

Dabin! dahin

Geht unser Weg! o Vater, lass uns ziehn!

Göthe.

Nr. 17. Mignons letztes Lied.

(Aus „Wilhelm Meisters Lehrjahre“.)

Larghetto.

1. So laßt mich schei - nen, bis ich wer - de! Zieht mir das weis - se Kleid nicht

aus! leh ei - le von der schö - nen Er - de Hin - ab in je - nes

fe - ste Haus.

2.

Dort ruh' ich eine kleine Stille,
 Dann öffnet sich der frische Blick;
 Ich lasse dann die reine Hülle,
 Den Gürtel und den Kranz zurück.

3.

Und jene himmlischen Gestalten
 Sie fragen nicht nach Mann und Weib,
 Und keine Kleider, keine Falten
 Umgeben den verklärten Leib.

4.

Zwar lebt' ich ohne Sorg' und Mühe,
 Doch fühlt' ich tiefen Schmerz genug.
 Vor Kummer altert' ich zu frühe;
 Macht mich auf ewig wieder jung.

Göthe.

Nr. 18. An Mignon.

Andante.

1. Ue-ber Thal und Fluss ge - tra - gen Zie - het rein der Sonne Wa - gen; Ach, sie regt in ih - rem

Lauf, So wie dei - ne, mei - ne Schmer - zen, Tief im Her - zen,

2.

Kaum will mir die Nacht noch frommen,
 Denn die Träume selber kommen
 Nun in trauriger Gestalt,
 Und ich fühle dieser Schmerzen,
 Still im Herzen,
 Heimlich bildende Gewalt.

3.

Schon seit manchen schönen Jahren
 Seh' ich unten Schiffe fahren;
 Jedes kommt an seinen Ort;
 Aber ach, die steten Schmerzen,
 Fest im Herzen,
 Schwimmen nicht im Strome fort.

4.

Schön in Kleidern muss ich kommen,
 Aus dem Schrank sind sie genommen,
 Weil es heute Festtag ist;
 Niemand ahnet, dass von Schmerzen
 Herz im Herzen
 Grimmig mir zerrissen ist.

5.

Heimlich muss ich immer weinen,
 Aber freundlich kann ich scheinen
 Und sogar gesund und roth;
 Wären tödtlich diese Schmerzen
 Meinem Herzen,
 Ach, schon lange wär' ich todt.

Nr. 19. Wonne der Wehmuth.

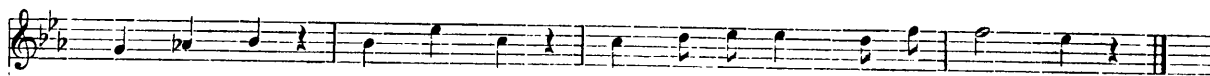
Larghetto.

The first system of the musical score consists of three staves. The top staff is a single melodic line in G major (one flat) and common time. The middle and bottom staves are a piano accompaniment in G major, with the middle staff starting with a piano (*p*) dynamic. The lyrics are written below the top staff.

Trock-net nicht, trock-net nicht, Thrä-nen der e-wi-gen Lie-be!

The second system of the musical score also consists of three staves. The top staff continues the melody from the first system. The middle and bottom staves continue the piano accompaniment. The lyrics are written below the top staff.

Ach! dem nur halb-ge-trock-ne-tem Au-ge Wie ö-de, wie todt die Welt ihm er-scheint!

Trock-net nicht, trock-net nicht, Thrä-nen un-glück-li-cher Lie-be!
Göthe.

Nr. 20. Auftrag.

Moderato.

1. Ihr Freun-de! hän-get, wann ich ge-stor-ben bin, Die klei-ne Har-fe hin-ter den Al-tar

The first system of the musical score features a vocal melody in the upper staff and a piano accompaniment in the lower staff. The vocal line begins with a treble clef and a common time signature. The piano accompaniment starts with a bass clef and a common time signature. The lyrics are written below the vocal staff.

auf, Wo an der Wand die Tod-ten-krän-ze Manches ver-stor-be-nen Mädchens schimmern.

The second system continues the musical piece. The vocal melody and piano accompaniment are shown. The lyrics continue below the vocal staff.

2.

Der Küster zeigt dann freundlich dem Reisenden
Die kleine Harfe, rauscht mit dem rothen Band,
Das, an der Harfe festgeschlungen,
Unter den goldenen Saiten flattert.

3.

Oft, sagt er staunend, tönen im Abendroth
Von selbst die Saiten, leise wie Bienton;
Die Kinder, auf dem Kirchhof spielend,
Hörten's, und sah'n, wie die Kränze heben.

Hölty.

Nr. 21. Das Grab.

Adagio.

1. Das Grab ist tief und stil - le, Und schau - der - haft sein Rand; Es deckt mit schwar - zer

Hül - le Ein un - be - kann - tes Land.

2.

Das Lied der Nachtigallen
Tönt nicht in seinem Schooss;
Der Freundschaft Rosen fallen
Nur auf des Hügels Moos.

3.

Verlassne Bräute ringen
Umsonst die Hände wund;
Der Waise Klagen dringen
Nicht in der Tiefe Grund.

4.

Doch sonst an keinem Orte
Wohnt die ersehnte Ruh;
Nur durch die dunkle Pforte
Geht man der Heimath zu.

5.

Das arme Herz, hienieden
Von manchem Sturm bewegt,
Erlangt den wahren Frieden
Nur, wo es nicht mehr schlägt.

Salis.

Nr. 22. Wiegenlied

einer unglücklichen Mutter.

Andantino.

1. Schlaf sanft, mein Kind, schlaf sanft und schön! Mich dauert's sehr, dich weinen sehn, Und schläfst du sanft, bin ich so froh, Und

wimmerst du, das schmerzt mich so. Schlaf sanft, du kleines Mutterherz! Dein Vater macht mir bitteren Schmerz. Schlaf

2.

Dein Vater, als er zu mir trat
 Und süß, so süß um Liebe bat,
 Da kannt' ich noch sein Truggesicht,
 Noch seine süsse Falschheit nicht.
 Nun, leider! seh' ich's, seh' ich's ein,
 Wie nichts wir ihm nun beide sey'n.
 Schlaf sanft, mein Kind, schlaf sanft und schön!
 Mich dauert's sehr, dich weinen sehn.

3.

Was kann ich thun? Eins kann ich noch:
 Ihn lieben will ich immer doch!
 Wo 'r geh' und stehe nah und fern,
 Mein Herz soll folgen ihm so gern.
 In Wohl und Weh, wie's um ihn sey,
 Mein Herz noch imm'r ihm wohne bei.
 Schlaf sanft, mein Kind, schlaf sanft und schön!
 Mich dauert's sehr, dich weinen sehn.

4.

Kind, seit dein Vater von mir wich,
 Lieb' ich statt deines Vaters dich!
 Mein Kind und ich, wir wollen leben;
 In Trübsal wird es Trost mir geben —
 Mein Kind und ich, voll Seligkeit,
 Vergessen Männergrausamkeit —
 Schlaf sanft, mein Kind, schlaf sanft und schön!
 Mich dauert's sehr, dich weinen sehn.

Schottisches Volkslied, übersetzt von Herder.

Nr. 23. Lied der griechischen Sklavin.

Allegretto.

1. Freud' ist ein Vo-gel! Er - greif ihn, wenn er hüpf; Denn hebt er sei - ne Schwingen, Ist

The first system of the musical score. It features a vocal melody on a single staff and a piano accompaniment on a grand staff (treble and bass clefs). The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 2/4. The tempo is marked 'Allegretto'. The lyrics are written below the vocal staff. The piano part begins with a piano (p) dynamic marking.

er auch schon ent - schlüpft; Froh tönt sein Sin-gen hin, Die Stim-me sonn'ger Ta - ge Doch —

The second system of the musical score, continuing the vocal melody and piano accompaniment from the first system. The lyrics continue below the vocal staff. The piano part continues with various musical notations, including slurs and ties.

Vo - gel, Wal - des - grün Ver - geh'n mit ei - nem Schla - ge!

2.

Freud' ist ein Blümchen!
 Pflück's ab in seinem Blüh'n;
 Denn schnell schliesst es die Blätter,
 Wenn raube Lüfte zieh'n.
 Es streut gar süssen Duft,
 Die Zierde sonniger Tage —
 Doch — Blümchen, Frühlingsluft
 Vergeh'n mit einem Schlage.

3.

Freud' ist ein Kind!
 Umarm's, wenn's fröhlich ist,
 Weil bald die frische Lippe
 Des Grabes Moder küsst.
 Der Wahrheit gleicht sein Blick,
 Ein Bild der sonnigen Tage —
 Doch — Blick und Frühlingsglück
 Vergeh'n mit einem Schlage.

Neugriechisches Volkslied.

Trykt hos Breitkopf & Härtel i Leipzig.

Trykfeil.

Nr. 7, 15de og 16de Takt i Dificilen, ind:

